

Sygn. akt VII U 412/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2017 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 czerwca 2017 r. w Warszawie

sprawy S. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o przeliczenie emerytury, wysokość emerytury

na skutek odwołania S. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 marca 2017 r., znak: (...) oraz z dnia 1 marca 2017 r., znak: (...)

oddala odwołania.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 marca 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. dokonał waloryzacji emerytury ubezpieczonego S. L. od dnia 1 marca 2017 r. na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 2), a także przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383). Organ rentowy zaznaczył, że wysokość zwaloryzowanej emerytury z FUS została ustalona poprzez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2017 r., tj. 3.191,47 zł poprzez wskaźnik waloryzacji, wynoszący 100,44%. Emerytura po waloryzacji od dnia 1 marca 2017 r. wyniosła 3.205,51 zł (decyzja z dnia 1 marca 2017 r., znak: (...) k. 12, tom III a.r.).

W dniu 8 marca 2017 r., **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wydał kolejną decyzję, znak: (...), mocą której przeliczył świadczenie emerytalne ubezpieczonego, począwszy od dnia 1 marca 2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy wskazał, że emeryturę ustaloną w kwocie 3.191,47 zł powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zaewidencjonowanych na koncie po dniu ponownego ustalenia wysokości emerytury do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ich waloryzacji, przez średnie dalsze trwanie życia, ustalone dla wieku ubezpieczonego w dniu zgłoszenia wniosku, tj. w dniu 3 marca 2017 r. Jednocześnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił termin płatności świadczenia na 10 dzień każdego miesiąca (decyzja z dnia 8 marca 2017 r., znak: (...), k. 18-20, tom III a.r.).

Ubezpieczony **S. L.** w dniu 24 marca 2017 r., złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 1 marca 2017 r., znak: (...), w której organ rentowy od dnia 1 marca 2017 r. dokonał waloryzacji emerytury skarżącego w oparciu o przepis art. 88 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W tej samej dacie, ubezpieczony złożył także odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 marca 2017 r., znak: (...). W treści ww. odwołań ubezpieczony zakwestionował

sposób obliczenia wysokości należnego mu świadczenia i wniósł o ponowne przeliczenie emerytury, nie formułując przy tym żadnych merytorycznych zarzutów pod adresem zaskarżonych decyzji (odwołania z dnia 24 marca 2017 r. k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołań na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie z dnia 7 kwietnia 2017 r. organ rentowy podniósł, że ubezpieczony, urodzony w dniu (...), pobiera emeryturę przyznaną w oparciu o treść art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, której wysokość została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 powołanej ustawy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że w myśl art. 108 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 24a emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w sposób określony w ust. 2. Natomiast zgodnie z ust. 2 emerytury obliczenia dokonane według zasad określonych w art. 26 powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, o której mowa w art. 24 i 24a i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 poprzez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia, ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ust. 4 i 5. Jednocześnie organ rentowy zaznaczył, że zgodnie z art. 88 ustawy emerytalnej, emerytury i renty podlegają corocznie waloryzacji od dnia 1 marca. Waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia podstawy jego wymiaru poprzez wskaźnik waloryzacji. Przy czym waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej w ostatnim dniu lutego i obejmuje ona emerytury i renty przyznane przed terminem waloryzacji. Stosownie zaś do treści art. 89 ust. 1 powołanej ustawy wskaźnik waloryzacji to średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku kalendarzowym zwiększony o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym. Wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych, o których mowa w ust. 1 jest średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nadmienił, że dokonał prawidłowej waloryzacji świadczenia, mnożąc kwotę świadczenia ustaloną na dzień 28 lutego 2017 r. poprzez wskaźnik waloryzacji, wynoszący 100,44%. Zgodnie bowiem z art. 89 ust. 6 ww. ustawy wskaźnik waloryzacji ogłasza w drodze komunikatu minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego (Komunikat Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 lutego 2017 r., M.P. z 2017 poz. 18). Dokonując waloryzacji świadczenia organ rentowy wykonał zatem zapis ustawowy (odpowiedź na odwołanie z dnia 7 kwietnia 2017 r. k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. L., urodzony w dniu (...), w dniu 10 kwietnia 2015 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę. Do powyższego wniosku odwołujący załączył informację dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy. W chwili złożenia powyższego wniosku, ubezpieczony, od dnia 1 marca 1991 r. pozostawał zatrudniony w firmie (...) z siedzibą w W. w pełnym wymiarze czasu pracy (wniosek z dnia 10 kwietnia 2015 r. wraz z załącznikami k. 1-11, tom II a.r.).

Decyzją z dnia 5 maja 2015 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał wnioskodawcy emeryturę częściową w wysokości zaliczkowej od dnia 4 kwietnia 2015 r., tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury częściowej. Organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia kwoty emerytury, przyjętej do ustalenia wysokości emerytury częściowej, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem ich waloryzacji, zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury częściowej, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego, kwota środków przeniesionych z otwartego funduszu oraz kwota środków zaewidencjonowanych na subkoncie, z uwzględnieniem ich waloryzacji. Dodał, że kwota emerytury, przyjęta do ustalenia wysokości emerytury częściowej, stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy jej obliczenia przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę częściową. Jednocześnie kwota emerytury przyjęta do obliczenia wysokości emerytury częściowej

została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej $(70.460,95 \text{ zł} + 553.485,47 \text{ zł} + 30.660,30 \text{ zł})/217,70 = 3.006,92 \text{ zł}$. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że emerytura częściowa stanowi 50% kwoty emerytury obliczonej zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 i wynosi 1.503,46 zł. Organ rentowy nadmienił przy tym, że ww. decyzja ma charakter zaliczkowy, natomiast ostateczne ustalenie wysokości świadczenia nastąpi po zakończeniu postępowania wyjaśniającego. Kolejną decyzją z dnia 24 czerwca 2015 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych z urzędu przeliczył emeryturę częściową od dnia 4 kwietnia 2015 r., tj. od osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury częściowej. W wyniku dokonanego przeliczenia, świadczenie obliczone zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej wyniosło 1.519,29 zł (decyzja z dnia 5 maja 2015 r., znak: (...), k. 13-14, decyzja z dnia 24 czerwca 2015 r., znak: (...), k. 15-16, tom II a.r.).

W dniu 4 stycznia 2016 r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o przyznanie na jego rzecz prawa do świadczenia emerytalnego. Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył oświadczenie, w treści, którego zobowiązał się rozwiązania stosunku pracy przed ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego i przedłożenia stosownego świadectwa pracy. W dniu 2 lutego 2016 r. S. L. przedłożył w organie rentowym świadectwo pracy, stwierdzające, że w okresie od dnia 1 lipca 1996 r. do dnia 2 lutego 2016 r. wykonywał on pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku frezera na rzecz firmy (...) z siedzibą w W. z zaznaczeniem, że powyższy stosunek pracy ustał w związku z przejściem pracownika na emeryturę (wniosek z dnia 4 stycznia 2016 r. k. 1-3, oświadczenie z dnia 7 stycznia 2016 r. k. 4, świadectwo pracy z dnia 2 lutego 2016 r. k. 6, tom III a.r.).

W związku z przedłożeniem przez S. L. świadectwa pracy z dnia 2 lutego 2016 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na mocy decyzji z dnia 15 marca 2016 r., znak: (...), przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 4 lutego 2016 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Podstawa obliczenia emerytury podlega pomniejszeniu o kwotę, stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia świadczenia przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Jednocześnie wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej $[(116.742,97 \text{ zł} + 569.130,73 \text{ zł}) - 15.040,89 \text{ zł}]/210,70 = 3.183,83 \text{ zł}$. Od dnia 1 maja 2016 r. świadczenie emerytalne brutto do wypłaty wyniosło 3.191,47 zł (decyzja z dnia 15 marca 2016 r., znak: (...), k. 9-10, tom III a.r.).

W dniu 3 marca 2017 r., S. L. złożył w organie rentowym wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do świadczenia (wniosek z dnia 3 marca 2017 r. k. 16-17, tom III a.r.).

W dniu 8 marca 2017 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję, znak: (...), mocą której przeliczył świadczenie emerytalne ubezpieczonego, począwszy od dnia 1 marca 2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy wskazał, że emeryturę ustaloną w kwocie 3.191,47 zł powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zaewidencjonowanych na koncie po dniu ponownego ustalenia wysokości emerytury do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ich waloryzacji, przez średnie dalsze trwanie życia, ustalone dla wieku ubezpieczonego w dniu zgłoszenia wniosku, tj. w dniu 3 marca 2017 r. Jednocześnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił termin płatności świadczenia na 10 dzień każdego miesiąca. Jednocześnie na mocy wcześniejszej decyzji z dnia 1 marca 2017 r., znak: (...), organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury ubezpieczonego S. L. od dnia 1 marca 2017 r. na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 2), a także przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383). Organ rentowy zaznaczył, że wysokość zwaloryzowanej emerytury z FUS została ustalona poprzez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2017 r., tj. 3.191,47 zł poprzez wskaźnik waloryzacji, wynoszący 100,44%. Emerytura po waloryzacji

od dnia 1 marca 2017 r. wyniosła 3.205,51 zł (decyzja z dnia 1 marca 2017 r., znak: (...) k. 12, decyzja z dnia 8 marca 2017 r., znak: (...), k. 18-20, tom III a.r.).

Od wskazanych powyżej decyzji organu rentowego, S. L. złożył odwołania do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołania z dnia 24 marca 2017 r. k. 2-3 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania S. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 marca 2017 r., znak: (...) oraz z dnia 1 marca 2017 r., znak: (...) są niezasadne i jako takie podlegają oddaleniu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2017 r., poz. 1383 z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Stosownie zaś do treści art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185 ustawy emerytalnej. Zgodnie z art. 26, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 (ust. 1). Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach (ust. 2). Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (ust. 3). Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2 (ust. 4). Tablice, o których mowa w ust. 4, są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 01 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego (ust. 5).

Przy ustalaniu podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, dla osoby, która miała ustalone prawo do emerytury częściowej na podstawie art. 26b, nie uwzględnia się kwot zwiększeń składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego określonego w art. 173-175, uzyskanych w wyniku waloryzacji kwartalnej, o której mowa w art. 25a, przeprowadzonej w celu obliczenia emerytury częściowej (art. 25 ust. 1a). Wnioskodawca S. L., urodzony w dniu (...), uzyskał prawo do emerytury od dnia 4 lutego 2016 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego, wynoszącego 65 lat i 10 miesięcy, zgodnie z art. 24 ust. 1b pkt. 6 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał obliczenia wysokości przysługującego wnioskodawcy świadczenia emerytalnego zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, albowiem nabył on prawo do emerytury począwszy od 2016 r. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko organu rentowego, że nie ma prawnej możliwości ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy w sposób inny niż to uczyniono w zaskarżonej decyzji. Wysokość emerytury została bowiem ustalona w sposób prawidłowy, na podstawie zgromadzonej w aktach organu rentowego dokumentacji i obowiązujących przepisów prawa.

Brak jest podstaw prawnych do obliczenia wysokości należnej wnioskodawcy emerytury na podstawie art. 53, bądź też art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wskazać należy, że obliczenie emerytury na podstawie art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczy osób, które nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 27-50e ustawy, a

więc urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r. Zgodnie z treścią art. 53 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS emerytura wynosi: 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych i po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych - z uwzględnieniem art. 55. Jak wynika jednoznacznie z zapisów ustawy oraz z umieszczenia powołanego przepisu w rozdziale odnoszącym się do świadczeń, o których mowa w art. 27-50e ustawy, nie może on mieć zastosowania do osób urodzonych po dniu 1 stycznia 1949 r., które prawo do emerytury powszechnej nabyły na podstawie art. 24-26 powołanej ustawy.

Z kolei sposób obliczenia emerytury w sposób mieszany na podstawie art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczy osób, które wiek emerytalny osiągnęły w latach 2009-2014. Przepis art. 183 ust. 1 stanowi, że emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2009 wynosi 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26. Emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej, o której mowa w ust. 1, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2010, wynosi 70 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 30 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26 (art. 183 ust. 2). Emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej, o której mowa w ust. 1, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2011, wynosi 55 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 45 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26 (art. 183 ust. 3). Emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej, o której mowa w ust. 1, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2012, wynosi 35 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 65 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26 (art. 183 ust. 4). Emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej, o której mowa w ust. 1, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2013 albo 2014, wynosi 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26 (art. 183 ust. 5). Tym samym Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo ustalił wysokość świadczenia emerytalnego ubezpieczonego na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2017 r., poz. 1383 z późn. zm.).

Jednocześnie zaznaczenia wymaga, że do ponownego ustalenia wysokości emerytury z tytułu podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania emerytury stosuje się art. 108 ww. ustawy. Zgodnie z brzmieniem art. 108. ust. 1 ustawy, jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 24a, emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w sposób określony w ust. 2. Przewiduje on, że emerytury obliczone według zasad określonych w art. 26 powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, o której mowa w art. 24 i 24a i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ust. 4 i 5. Po myśli art. 108 ust. 4 ustawy emerytalnej, podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego została podjęta wypłata emerytury po raz pierwszy, do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury. Należy podkreślić, że ponowne ustalenie wysokości świadczenia następuje na wniosek zainteresowanego. Wniosek ten nie może być zgłoszony wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu ubezpieczeń emerytalnego i rentowych (art. 108 ust. 3 ww. ustawy). Ma rację organ rentowy twierdząc, że emerytura wyliczona na podstawie art. 26 powołanej ustawy stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi, w jakim ubezpieczony przechodzi na emeryturę. W tym miejscu należy jedynie przypomnieć, iż podstawą obliczenia emerytury jest kwota zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego. Z powyższych przepisów wynika jednoznacznie, że emerytura dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. jest wypłacana w systemie zdefiniowanej składki oraz kapitału

początkowego (dla ubezpieczonych, którzy – tak odwołujący - pracowali przed dniem 1 stycznia 1999 r.), co oznacza, że wysokość świadczenia została uzależniona tylko od sumy składek zaewidencjonowanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego oraz kapitału początkowego. Czynniki wpływającymi na poziom świadczenia są zatem kwota należnych (zwaloryzowanych) składek z całego okresu ubezpieczenia, która zależy od wysokości osiągniętych zarobków z czasu aktywności zawodowej, długość tego okresu i przerwy w ubezpieczeniu oraz kwota waloryzowanego kapitału początkowego dla ubezpieczonych, którzy pracowali przed dniem 1 stycznia 1999 r. Zwaloryzowane składki i zwaloryzowany kapitał początkowy w momencie przejścia na emeryturę zostają podzielone przez średnie dalsze trwanie życia ustalone wspólnie dla kobiet i mężczyzn, liczone w miesiącach, ogłaszane corocznie do dnia 31 marca przez Prezesa GUS dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego.

Zatem w wyniku ponownego ustalenia emerytury zgodnie z powołanymi przepisami jej wysokość powinna ulec zwiększeniu na skutek uwzględnienia w podstawie wymiaru składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej o kwotę wynikającą z podzielenia tych składek (po uprzedniej ich waloryzacji) przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury. Nie może być przy tym wątpliwości, że w tym przypadku w istocie chodzi o kwotę składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego została przyznana emerytura do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury, skoro ustawodawca wskazał, że chodzi o ponowne ustalenie wysokości świadczeń jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 24a, emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. W ocenie Sądu Okręgowego w żadnym wypadku nie można użytego przez ustawodawcę wyrażenia „od miesiąca, od którego została podjęta wypłata emerytury po raz pierwszy” interpretować inaczej niż wynikałoby to z zasady określonej w art. 129 ustawy emerytalnej. W toku postępowania sądowego ustalono, że S. L. w dniu 3 marca 2017 r. przedłożył w organie rentowym wniosek o doliczenie składek zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, co skutkowało wydaniem zaskarżonej decyzji przez organ rentowy, przyznającej odwołującemu przeliczenie emerytury od dnia 1 marca 2017 r. tj. od daty wniosku. W tym zakresie organ rentowy mógł brać pod uwagę tylko składki, które zostały zaewidencjonowane na koncie ubezpieczonego w okresie od lutego 2016 r. (bo wtedy została podjęta po raz pierwszy wypłata jego emerytury) do lutego 2017 r. (bo to luty 2017 r. był miesiącem poprzedzającym miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury). Organ rentowy dokonał więc przeliczenia należnego ubezpieczonemu świadczenia z uwzględnieniem wskazanego przepisu. Ponadto wskazać należy, że wnioskodawca nie przedstawił żadnych innych dowodów, które świadczyłyby o tym, że ZUS faktycznie dokonał błędnych wyliczeń emerytury. Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Podkreślenia wymaga, że udowodnienie faktów spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne (art. 232 k.p.c.), stąd też na wnioskodawcy ciążył obowiązek przedstawienia dowodów dla udowodnienia spornych okoliczności. Muszą to być jednak środki dowodowe, które pozwolą na wiarygodne ustalenie okoliczności faktycznych, a ponadto znajdujące potwierdzenie w obowiązujących przepisach prawa. W odwołaniu od decyzji z dnia 8 marca 2017 r. ubezpieczony zakwestionował, co prawda sposób obliczenia wysokości należnego mu świadczenia i wniósł o ponowne przeliczenie emerytury, nie formułując jednak przy tym żadnych merytorycznych zarzutów pod adresem zaskarżonej decyzji, stanowiących podstawę do jej zakwestionowania, a odnoszących się do wyliczeń wysokości świadczenia przyjętych przez ZUS. Tym samym skarżący nie przedstawił żadnych argumentów, prowadzących do podważenia zasadności decyzji z dnia 8 marca 2017 r., znak: (...).

Jednocześnie wskazać należy, że zaskarżona przez wnioskodawcę decyzja z dnia 1 marca 2017 r., znak: (...), dotyczy waloryzacji emerytury, a zatem przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było także ustalenie, czy waloryzacja została dokonana w sposób zgodny z prawem. Zgodnie z art. 88 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emerytura i renta podlegają corocznie waloryzacji od dnia 1 marca. Sposób waloryzacji określa ust. 2 i 3 tego przepisu, stanowiąc, iż waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji. Waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację. Art. 89 ustawy stanowi natomiast, że wskaźnik waloryzacji to średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku kalendarzowym zwiększony o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym. Ustęp 2 cytowanego przepisu stanowi,

że wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych, o którym mowa w ust. 1, jest średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów albo średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, jeżeli jest on wyższy od wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów.

W ocenie Sądu Okręgowego, organ rentowy prawidłowo dokonał waloryzacji przysługującego wnioskodawcy świadczenia. Wysokość zwaloryzowanej emerytury została ustalona według obowiązujących przepisów prawa, na podstawie prawidłowego wskaźnika waloryzacji. Jak wynika z komunikatu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 lutego 2017 r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2017 r. (Dz. U. z 2017 r., poz. 2) wskaźnik waloryzacji emerytur i rent w 2017 r. wynosi 100,44 % i taki też wskaźnik został zastosowany przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji. Nadto, wskaźnik ten, stosownie do powołanych wyżej przepisów, został pomnożony przez kwotę świadczenia ustalonego na ostatni dzień 28 lutego 2017 r. tj. 3.191,47 zł przez wskaźnik waloryzacji 100,44 %. Emerytura po waloryzacji od dnia 1 marca 2017 r. wyniosła 3.205,51 zł. W świetle treści art. 88-89 ustawy organ rentowy w sposób prawidłowy dokonał zatem waloryzacji świadczenia wnioskodawcy, w oparciu o aktualnie obowiązujący stan prawny, a mianowicie zgodnie z dyspozycją przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przy zastosowaniu wskaźnika waloryzacji 100,44 %, ogłoszonego komunikatem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 lutego 2017 r. Należne świadczenie, jak również podstawę wymiaru emerytury zwaloryzowano bowiem przez pomnożenie kwoty świadczenia/podstawy jej wymiaru - w wysokości przysługującej w dniu 28 lutego 2017 r. - przez wskaźnik waloryzacji wynoszący 100,44%.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy nie mając podstaw do uwzględnienia odwołania od decyzji z dnia 1 marca 2017 r., znak: (...) oraz od decyzji z dnia 8 marca 2017 r., znak: (...), na mocy art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. oddalił odwołania, o czym orzekł w sentencji wyroku.